

паэзія

паэзія

Алена Ігнацюк

...Хто ў масцы Эсхіла...
Хто ў думцы Арэста...
Жыцьцё – як адзін тэатральны сезон...

Лаўлю ў сабе Федру...

Мельхіёравы дзень

Не чакала цябе, мельхіёравы дзень.
Сонца – як з мельхіёру пярсыцёнак
падарыў мне на шчасьце адзін чарадзей,
каб назваць мяне лепшаю з жонак...

Мельхіёравы горад. Бліскучы асфальт.
Мельхіёравы вецер замёў мае крокі.
Дзе прастора ня бачу я ... Дзе далягляд?
Мельхіёравы колер – завейна-глыбокі...

Мельхіёравы колер... Як рыбнай луской,
ён пакрыў мае думкі і вочы, і цела...
Чарадзей мяне жонкай прыдумаў такой.
Я жамчужнага шчасьця хацела...

* * *

Залацісты квет нябёс –
лашчыць рызу съятара.
Хрызантэмаў маіх лёс...
Ім даўно цвісьці парал?

Шчэ да восені тры тыдні,
лета бабіна далёка...
Маладзее ранак жытні.
Съята Ганны. Позірк Бога.

Лаўлю ў сабе Федру

Як чаша, як чары,
як слава, як фэст...
Знаёмая мара –
паехаць у Брэст.

Цягнік акварэльны
вязе мяне ў Брэст,
дзе съвет карамельны –
бліскучы, як фэст.

Духмяны пах ветру...
Цьвіце ў далях бэз.
Люблю ў сабе Федру,
што з грэчаскіх п'ес.

Квет бэзу, пах ветру...
Лаўлю ў сабе Федру...
На вуліцах Брэста
прастора, як сон.
Хто ў масцы Эсхіла...
Хто ў думцы Арэста...
Жыщыцё – як адзін тэатральны сезон.

I сълёзы, як зоры, прывезла на фэст.
Са мною сеньёры, акторы і Брэст...
I чаша пазнаньня, і чаша віны,
і чары вясновага ветру...
У Брэсьце каштаны цьвітуць з дауніны.
У квет апранаюць і Федру.

У СТЫЛІ “МОНА НА АВАРЭ”

То сон – як сънег...
 То вінаград...
 Ці гэта толькі мне здалося?
 Зіма наведала мой сад.
 А можа, косы беліць восень?..

Зъбіраюць белы вінаград.
 Як сънегапад... Ляціць бясконца...
 Бы сънег абыспаў палісад
 бліскуча-белым, дзіўным, сонцам...

А ты гаворыш: “Трэба так...,
 твой лёс у кольцах вінаградзін.
 Такіх евангельскіх – на смак...
 Яны – анёлінкі ў паглядзе”.

Мая альтанка з вінаградам –
 у тонах мяккіх съветаценяў.
 Мо, хрызантэмы палісаду
 сънягамі белымі ўзъляцелі...

То белы сънег...
 То вінаград.
 То маладыя хрызантэмы...
 А ты гаворыш: “Цараград”.
 Ці я – царыца тваёй тэмы?

ЛАЗУРЫТАВАЕ ЖЫТА

Бяжыць съцяжынка цераз жыта.
 У неба просяць каласы
 віна салодкага – блакіту...
 У хоры продкаў галасы.

Як стужкі, ластавак чародкі.
 Хоць імі жыта абвяжы...
 А дождж пяшчотны і салодкі...
 Мне кажа: “Песьню беражы”.

А кветкі жыта – з лазуритам.
 Як кубкі съпелага дажджу...
 Піруюць продкі. Мне наліта.
 А я вякам любоў вяшчу.

Бяжыць съцяжынка цераз жыта

У невядомыя вякі.
А што згубілася – нажыта:
блакітам сплецена ў вянкі.

У высі бусел, над съязынкай
нясе ў хусынцы немаўля.
Мо, нарадзілася дзяўчынка
у сям’і якогась карала.

А кветкі жыта – з лазуритам...
Як кубкі поўныя нябес...
А што згубілася – нажыта:
абвіта зернем жытніх рос.

Антыхны сънег

Ой, ляціце, сънягі, з Марцінова...
Ды ў Кажан-Гарадок,
дзе Авідый гучнае слова
і мая вершаваная мова –
нібы ў сотах мяドок.

У Кажан-Гарадку мудры Янус-
двухбокі...
(Як на Захад глядзіць – нібы бачыць Усход.)
Пасклікаў ён з антычнага Рыма аблокі –
на палескай зямлі сустракаць Новы год.

З неба съплецца сънег. Ён бліскуча-
антыхны.
Дачакаўся “календаў” – народ
З Новы годам, Кажан-гарадок.
І твой дух дрыгавічны
“Край лясоў і балот”, – як пісаў Герадот.

У Кажан-Гарадку з ранку съветла і ціха.
Мо якая... майстрыха
нашывае съятло на кажух?
(Уцячэ – за бары – за лясы – злое ліха...)
Белы горань... І з нітак бліскучых
“бусыліх”...
На кажух нашываецца “сонечны жук”.

Ой, ляціце, сънягі, па-над Цной – да
Майдана.
Вышывана прастора блішчыць.
Пачынаецца год – свой-чужы – непазнана,
дзе Авідый мова,
як Песьня Палесься гучыць.